

взаимнообусловени, произтичащи един от друг, последователни семантични редове (групи текстове), т.е. да създаде естествени, а не провокативни родства и съседства. Много често при възвръщане на същинската азбучна последователност на Яворовата художествена система ще бъдем принудени да четем някои текстове на поета през техни по-ранни, чернови (всъщност напълно самостоятелни) варианти, или пък често ще се налага да сверяваме хистоматийния текст с журналната, неактуална за *автора* Яворов, негова публикация. Подобна методология действително буди съмнения относно почтеността си и научната си издържаност⁶ – да се тълкува литературният факт чрез и във историята на неговото постигане. Издирването на скрития *азбучен ред* на Яворовата поезия обаче изисква именно непрестанно обмисляне на конститутивно-литературното чрез „незаконните“ паралитературни явления и следи.

2. Границата – най-компактният и недонизказан символ в поезията на П. К. Яворов

Като „символен модус“, а също и като глобално символично в поезията на Яворов, *границата* е била отбелязвана⁷. В този смисъл предстоящата задача е по-лека – да проследим конкретните ѝ символики в текстовете на поета, да видим дали те наистина правят възможно синтагматичното навързване, в състояние ли са да обусловят промислянето на това – априорно раздвоено – лирическо творчество като единство, като постепенно съзряващ художествен континуум. Обаче преди да встъпим в образния свят на Яворовата поезия, трябва да обмислим още едно поредно усъмняване в абдуктивния подход. Всъщност неизбежно се озоваваме пред и срещу една трайна презумпция за разчитане на Яворовата лирика. Презумпция, овладяла тази лирика и неизменно изговаряща я като вселенски безкрай и необозримост⁸, а заедно с това и съотнасяща я